Súd:	Okresný súd Bratislava I
Spisová značka:	12C/152/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1111235399
Dátum vydania rozhodnutia:	13. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Beata Bizoňová
ECLI:	ECLI:SK:OSBA1:2017:1111235399.5

Rozhodnutie

Okresný súd Bratislava I v konaní pred samosudkyňou JUDr. Beatou Bizoňovou, v právnej veci žalobcu: K. Č.L., G. A.. A. XXXX/XX, Y., zastúpený advokátom Mgr. Pavlom Hosom, Veternicova 10, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z., takto

r o z h o d o l :

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 12.050,80 EUR do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vo zvyšku súd žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy z a m i e t a.

Žalovanému súd náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu dňa 27.7.2011 sa žalobca domáhal určenia, že vykonaním väzby a trestným stíhaním mu bola spôsobená majetková a nemajetková ujma a zároveň sa domáhal zaplatenia 36.204,99 EUR z titulu náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

2. Podanú žalobu žalobca odôvodnil tým, že uznesením vyšetrovateľa ORPZ v Trnave zo dňa 27.2.2007 pod sp. zn. ČVS: ORP-252/OEK-TT-2007 Mč bolo voči nemu vznesené obvinenie pre zločin podvodu. Zároveň mu bola obmedzená osobná sloboda a dňa 28.2.2007 bol Vojenským obvodovým súdom v Bratislave vzatý do vyšetrovacej väzby. Dňa 27.8.2007 bol prokurátorom Vojenskej obvodovej prokuratúry Bratislava z väzby prepustený a rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 10.8.2010 sp.zn. 1T 5/2008 bol spod obžaloby prepustený, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 13.8.2010. Výkonom väzby stratil na plate príslušníka ZVJS SR a finančných náležitostiach 4.357,63 EUR, vznikla mu škoda na uhradených trovách obhajoby vo výške 1.847,36 EUR a nemajetková ujma vo výške 30.000,- EUR, ako ujma za zásah do jeho pracovného, rodinného života a jeho postavenia v spoločnosti.

3. Na pojednávaní dňa 12.6.2013 žalobca pred začatím pojednávania vo veci samej vzal späť žalobu v časti o zaplatenie 40,- EUR vzhľadom k tomu, že v žalobe došlo v položke uplatnenej škody straty na plate ku chybe v písaní. Súd uznesením, č.k. 12C 152/2011-58 zo dňa 12.6.2013, právoplatným dňa 21.8.2013, konanie v časti o zaplatenie 40,- EUR, v zmysle § 96 ods. ods. 1 O.s.p., zastavil.

4. Naliehavý právny záujem na určovacej žalobe v časti, že vykonaním väzby a trestným stíhaním mu bola spôsobená majetková a nemajetková ujma, na pojednávaní dňa 12.6.2013 žalobca odôvodnil tým, že bez tohto určenia by nemohol, alebo mohol horšie vymáhať škodu a nemajetkovú ujmu v tomto konaní.

5. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť. Namietal, že nie sú splnené podmienky nároku na náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Bol toho názoru, že s poukazom na uplatnený nárok podľa § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z.z. keď bol žalobca oslobodený spod obžaloby, je potrebné preukázať nezákonnosť rozhodnutia o väzbe. V prípade žalobcu nešlo o nezákonné rozhodnutie. K nárokom uplatneným žalobcom uviedol, že nárok na stratu na zárobku považuje za sporný, neuznal nárok na úhradu trov obhajoby, ktoré boli uhradené matkou žalobcu a ktoré nesúviseli s väzbou a nárok na nemajetkovú ujmu neuznal z dôvodu, že väzba bola oprávnená, bola v súlade so zákonom a v čase jej trvania boli splne splnené jej zákonné predpoklady. Namietal tiež výšku uplatnenej nemajetkovej ujmy, pretože podľa novely zákona č. 514/2003 Z.z. (§17 ods. 4) nemôže byť priznaná vyššia nemajetková ujma ako nemajetková ujma upravená v zákone č. 215/2006 Z.z. o odškodňovaní osôb poškodených trestnou činnosťou, čo je 50 násobok minimálnej mzdy, čo ku dňu uplatneného nároku predstavuje 16.885,- EUR.

6. Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 12C 152/2011- 69 dňa 27.9.2013 tak, že žalobu v časti o určenie, že vykonaním väzby a trestným stíhaním bola žalobcovi spôsobená majetková a nemajetková ujma zamietol, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 5.833,05 EUR do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému nepriznal náhradu trov.

7. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 9Co/91/2014-104 zo dňa 30.3.2017, právoplatným dňa 28.4.2017, rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti a v zamietajúcej časti týkajúcej sa náhrady škody vo výške 331,94 EUR potvrdil, vo zvyšnej zamietajúcej časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy rozsudok súdu prevej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

8. Súd prvého stupňa zamietnutie nároku na nemajetkovú ujmu vo výške 30.000,- EUR, ako ujmy za zásah do pracovného, rodinného života žalobcu a jeho postavenia v spoločnosti, v rozsudku č.k. 12C 152/2011- 69 dňa 27.9.2013 zdôvodnil tým, že vznesenie obvinenia, následné trestné stíhanie a väzba žalobcu podľa názoru súdu predstavujú závažný zásah do osobnostných práv žalobcu, ale podľa názoru súdu ich nemožno považovať za neoprávnený zásah, pretože ich zákon predpokladá a ukladá povinnosť stíhať všetky trestné činy a preto žalobca nemá nárok na nemajetkovú ujmu z dôvodu výkonu väzby ani trestného konania z dôvodu, že preukázanie jeho viny bolo vecou dokazovania pred súdom, ktorý jediný bol oprávnený rozhodnúť o jeho vine a ktorý ho v konečnom dôsledku spod obžaloby oslobodil.

9. Krajský súd v Bratislave k nemajetkovej ujme v rozsudku č.k. 9Co/91/2014-104 zo dňa 30.3.2017 uviedol, že súd prvej inštancie odcitoval z odôvodnení svojho rozsudku § 17 ods. 2 zákona č. 514/2004 Z.z. podľa ktorého v prípade, ak iba samostatné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak, ale na daný prípad ho neaplikoval, nechal sa zviesť nesprávnym posúdením, keď považoval vznesenie obvinenia voči žalobcovi a jeho výkon väzby za výkon práva a povinností stanovených zákonom, ktorý vylučuje neoprávnenosť zásahu, okolnosť ktorá je podstatná pri uplatnení nároku na ochranu osobnosti v zmysle § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, o nárok ktorý však v súdenej veci nejde. Podmienkou zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sú nezákonné rozhodnutie, škoda a príčinná súvislosť medzi nimi a nie neoprávnenosť zásahu. Predpokladom zodpovednosti je skutočnosť, že voči tomu, na kom bola väzba vykonaná bolo trestné stíhanie zastavené, alebo bol spod obžaloby oslobodený (rozsudok NS SR z 31.5.2007 sp.zn. 4Cdo 177/2005). Pokiaľ súd prvej inštancie skonštatoval splnenie zákonnej podmienky na priznanie nároku na náhradu škody počas väzby, ktorá predstavuje stratu na zárobku počas jeho výkonu väzby a škodu na uhradených trovách obhajoby mal zato, že k porušeniu práva došlo, bolo potrebné v režime zákona č. 514/2003 Z.z. aj zotrvať pri posúdení náhrady nemajetkovej ujmy. Pre priznanie nároku na náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch musí mať súd preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie podľa prvého odseku § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu neoprávnených následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine, v spoločnosti (R 21/1995 a rozsudok NS SR z 12.12.2012 sp.zn. 7Cdo/145/2011). V zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. sa poškodeným, ktorým vznikla ujma nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom právo na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch uhrádza za súčasného splnenia dvoch podmienok a to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a jednak, že nie je možné túto vzniknutú ujmu uspokojiť inak, čo môže

byť napr. formou verejného ospravedlnenia, uverejnením rozsudku, znením jeho odôvodnenia a pod. Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za vznik nemajetkovej ujmy tiež predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom nemajetkovej ujmy. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne nestanovuje žiadne kritéria a tým ponecháva na voľnú úvahu súdu, aby s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil skutočnosti významné pre určenie výšky náhrady. Až zmena právnej úpravy zákonom č. 517/2008 Z.z. s účinnosťou od 1.1.2009 vymedzila demonštratívnym výpočtom v § 17 ods. 3 okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určovaní výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o zatknutí, zadržaní alebo inom pozbavení osobnej slobody, o treste, o ochrannom opatrení a o väzbe. Väzba v dôsledku nezákonného rozhodnutia nepochybne znamená sama o sebe pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu, to však ale poškodeného nezbavuje povinnosti preukázať, v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady, vznik tejto nemajetkovej ujmy v jednotlivých oblastiach života, ako aj to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie tejto vzniknutej ujmy.

10. Krajský súd v Bratislave v odseku 20. rozsudku č.k. 9Co/91/2014-104 zo dňa 30.3.2017, uložil súdu prvého stupňa v ďalšom štádiu konania priamo aplikovať čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a pri stanovení peňažnej náhrady za nemajetnú ujmu spôsobenej nezákonným obmedzením osobnej slobody zo strany štátu prihliadnuť na povahu trestnej veci, celkovú dĺžku obmedzenia osobnej slobody a následky v osobnej sfére poškodenej osoby. Ohľadom kritéria celkovej dĺžky obmedzenia osobnej slobody (trvania väzby) vychádzať z toho, že časové okolnosti väzby sú objektívne vyjadriteľným kritériom pre posúdenie celkovej výšky odškodnenia a je nutné vychádzať z toho, že samotné držanie vo väzbe má z povahy veci negatívne dôsledky do slobody pohybu či do práva na súkromie a v tomto ohľade výkon väzby sám o sebe spôsobuje ujmu na základných právach, slobodách a dôstojnosti dotknutej osoby. Pri hodnotení okolností podstatných pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v súvislosti s trestným stíhaním, keďže žalobca sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy aj v súvislosti s trestným konaním, sú relevantnými skutočnosťami aj všetky tie, ktoré sa inak podraďujú pri uplatňovaní práva na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, najmä občianskej cti a ľudskej dôstojnosti a vážnosti, súkromného a rodinného života, osobnej slobody, slobody pohybu a pobytu.

11. Žalobca na pojednávaní dňa 13.9.2017 upresnil svoju žalobu tak, že v konaní sa po rozhodnutí odvolacieho súdu domáha náhrady nemajetkovej ujmy za väzbu a trestného stíhania vo výške 30.000,- EUR. Uplatnený nárok špecifikoval ako nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za väzbu vo výške 20.000,- EUR a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie vo výške 10.000,- EUR. Bol toho názoru, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je daný tým, že do dnešnej doby mu nikto neposkytol morálne zadosťučinenie, ani finančné odškodnenie. Poukázal na to, že pred väzbou a trestným stíhaním viedol riadny život, požíval dobrú povesť a budoval si kariéru v zbore justičnej a väzenskej stráže. Pred tým vykonával zamestnanie mestského policajta, nikde nebol trestne stíhaný. Väzbou a trestným stíhaním došlo k vážnemu zásahu do jeho osobnej cti, slobody a vyvolali a vyvolávajú ďalšie negatívne dopady na jeho osobný život, čo v konaní potvrdili všetci vypočutí svedkovia. Šesťmesačná väzba a následne trestné stíhanie zasiahli do jeho osobnej sféry, do jeho rodinného života s priamym dopadom na jeho najbližších, počas väzby sa mu zhoršil zdravotný stav na základe čoho sa dodnes lieči, jeho priateľka potom, čo sa dozvedela o jeho vzatí do väzby v práci skolabovala a do roku 2013 roku sa liečila na depresiu. V príčinnej súvislosti s väzbou a trestným stíhaním musel opustiť svoje zamestnanie, kde čelil neustálym posmeškom zo strany väzňov i spolupracovníkov, v práci bol diskriminovaný, všade musel chodiť v doprovode iného príslušníka zboru bez zbrane. Posmešky a nevhodné pripomienky musel strpieť v pracovnom i súkromnom živote, okolie ho spájalo s trestnou činnosťou, ktorej sa nedopustil. Tieto negatívne následky pociťoval veľmi intenzívne počas celého trestného konania, tak i neskôr a v nemalej miere pretrvávajú dodnes. Okolie má stále pochybnosti o jeho bezúhonnosti. Väzbou a trestným stíhaním došlo k porušeniu a nabúraniu jeho cti, osobnej slobody, poškodeniu zdravia a znemožneniu mu pracovať v justičnej stráži, čím by sa do budúcnosti sociálne zabezpečil. V štádiu 10 rokov od väzby a 7 rokov od oslobodenia spod obžaloby už nie je postačujúcim zadosťučinením forma ospravedlnenia sa, ale sú splnené predpoklady na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to aj z dôvodu, že vzhľadom na odstup času sa už nejaví za postačujúce poskytnutie nejakého zadosťučinenia.

12. Žalovaný na pojednávaní dňa 13.9.2017 žiadal žalobu v časti náhrady nemajetkovej ujmy zamietnuť s poukazom na pôvodným názorom súdu v rozsudku č.k. 12C 152/2011- 69 zo dňa 27.9.2013. Rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu žiadal aby súd v prípade, že sa rozhodne pristúpiť k priznaniu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch zohľadnil, že žalobcovi boli poskytnuté podporné satisfakčné prostriedky, a to: oslobodzujúci rozsudok v trestnej veci, konštatovanie porušenia práv žalobcu uvedené jednak v pôvodnom rozsudku o náhradu škody, ktorý je v časti o náhradu škody právoplatný a tiež v čiastočne potvrdzujúcom rozsudkom odvolacieho súdu v tejto veci. Poukázal na to, že na základe potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu už bola reparovaná náhrada škody v časti trov obhajoby a v časti ušlej mzdy. Žiadal, aby súd pri úvahe o výške nemajetkovej ujmy zohľadnil tú skutočnosť, že hoci žalovaná si je vedomá, že väzba samotná je zásahom do osobnostných práv žalobcu, v tejto konkrétnej veci, nebol preukázaný taký extrémny následok, ktorý by odôvodňoval priznanie požadovanej sumy. Vypočutí svedkovia majú a aj v minulosti mali pozitívny vzťah k žalobcovi a ak žalobca poukazoval na zdravotné problémy, mal si uplatniť nárok na náhradu škody na zdraví a nie nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pre prípad priznanie určitej sumy žalobcovi žiadal primerane predĺžiť lehotu na plnenie z dôvodu administratívneho postupu u žalovaného.

13. Súd vykonal vo veci dokazovanie výsluchom žalobcu, rozsudkom OS Bratislava I sp.zn. 1T/5/2008 -VOS zo dňa 10.8.2010, uznesením Vojenského obvodového súdu v Bratislave č.k. 1Tp 454/2007 - 13 zo dňa 28.2.2007, uznesením vyšetrovateľa ORPZ v Trnave zo dňa 27.2.2007 pod sp. zn. ČVS: ORP-252/OEK-TT-2007 Mč, uznesením Vojenskej obvodovej prokuratúry v Bratislave sp.zn. OPv 83/07 zo dňa 27.8.2007, špecifikáciou ušlej mzdy navrhovateľa zo dňa 16.12.2010, personálnym rozkazom riaditeľa Ústavu pre výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou č. 291 zo dňa 20.8.2008, žiadosťou navrhovateľa o ukončenie pracovného pomeru dohodou zo dňa 18.8.2008, žiadosťou odporcu o doplnenie žiadosti o náhradu škody zo dňa 1.2.2011, záznamami o zhodnotení zdravotného stavu priateľky žalobcu, faktúrou S.. K. E. č. 2010/16, vkladovým listom Tatra Banky a.s. zo dňa 17.9.2010, záznamami advokáta o poradách s klientom, vyčíslením trov právneho L. Z.. A. N. zo dňa 5.10.2010, príjmovým dokladom JUDr. A. N. zo dňa 6.1.02010, vypovedaním K. Z.. A. N. zo dňa 7.3.2007, potvrdením JUDr. Gabriela Stanislavského o poskytnutí právnych služieb zo dňa 5.10.2010, písomným vyjadrením odporcu zo dňa 9.9.2011, výsluchom svedkov K. X., O. H., F. M., pripojeným spisom sp.zn. 1T/5/2008, výpisom z obchodného registra spoločnosti Marcopreal s.r.o. a zistil nasledovný skutkový stav:

14. Uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Trnave, úrad justičnej a kriminálnej polície Trnava zo dňa 27.2.2007 ČVS: ORP-252/OEK-TT-2007 Mč, bolo žalobcovi vznesené obvinenie za zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a Trestného zákon, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočný záver, že dňa 20.2.2007 priviedol na notársky úrad v Trnave Z.. Z. Q., N. E., J.. XX.XX.XXXX, ktorej odovzdal sfalšovaný občiansky preukaz na ktorom sa nachádzala jej fotografia s jej menom O. I., J.. XX.X.XXXX, ktorým sa preukázala pred notárskym úradom pri podpise kúpnej zmluvy, kde predmetom zmluvy bol predaj bytu č. XX na E. XX I. Y., ktorého majiteľkou bola O. I. a pred pracovníčkou notárskeho úradu za prítomnosti žalobcu podpísala tieto zmluvy ako O. I. a rovnako sa podpísala aj do knihy overovania podpisov, na základe čoho sa stal novým majiteľom bytu F. O. J.. XX.XX.XXXX, za čo vyplatil N. E. odmenu 5.000,- Sk pričom k predaju bytu došlo bez súhlasu majiteľky bytu O. I., čím svojim konaním spôsobil O. I. škodu vo výške 1.800.000,- Sk.

15. Uznesením Vojenského obvodového súdu v Bratislave č.k. 1Tp 454/2007 - 13 zo dňa 28.2.2007 bol žalobca dňa 27.2.2007 o 00,42hod. vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1, písm. b) c) Tr.por.

16. Uznesením Vojenskej obvodovej prokuratúry v Bratislave sp.zn. OPv 83/07 zo dňa 27.8.2007, bol žalobca z väzby prepustený pretože pominul dôvod na ďalšie trvanie väzby.

17. Rozsudkom OS Bratislava I sp.zn. 1T/5/2008 -VOS zo dňa 10.8.2010 bol žalobca podľa § 285 písm. c) Tr.por. oslobodený spod obžaloby pre zločin podvodu, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

18. Žalobca žiadosťou o ukončenie pracovného pomeru dohodou dňa 18.8.2008, ako zamestnanec - príslušník ZVJS, požiadal o ukončenie pracovného pomeru k 31.8.2008. Svoju žiadosť odôvodnil, tým, že dňa 11.8.2008 bol po viac ako ročnej dobe opätovne zaradený do služby po dočasnom pozbavení

výkonu štátnej služby, a po prepustení z väzba sa stretáva s osobami, s ktorými bol vo vyšetrovacej väzbe a opakované zaradenie do služby v UVTOS ho psychicky deprimuje, nakoľko kolegovia aj osoby vo výkone trestu majú vedomosť o jeho trestnom stíhaní.

19. Personálnym rozkazom riaditeľa Ústavu pre výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou č. 291 zo dňa 20.8.2008 bol služobný pomer žalobcu ukončený dňom 31.8.2008.

20. Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže Bratislava, špecifikáciou ušlej mzdy žalobcu zo dňa 16.12.2010 vyčíslilo nevyplatené finančné náležitosti žalobcu za obdobie väzby vo výške 130.073,- Sk ako služobný príjem vo výške 112.400,- Sk, alikvotnú časť peňažného príspevku na naturálne náležitosti vo výške 4.950,- Sk a nárok za nevyčerpanú dovolenku vo výške 12.683,- Sk.

21. Faktúrou č. 2010/16 zo dňa 31.8.2010, splatnou dňa 10.9.2010, variabilný symbol č. 201016, S.. K. E. vyúčtoval žalobcovi služby právnej pomoci vo veci obhajoby sp.zn. 1T 5/2008-VOS na OS Bratislava I vo výške 1.448,04 EUR.

22. Z vkladového listu Tatra Banky a.s. zo dňa 17.9.2010 súd zistil úhradu služieb právnej pomoci S.. K. E. vo výške 1.448,04 EUR.

23. Z.. A. N. vyčíslením trov právneho zastúpenia zo dňa 5.10.2010 žalobcovi vyčíslil trovy právneho zastúpenia poskytnuté navrhovateľovi vo veci ČVS: ORP/252/OEK-TT- 2007 na základe plnej moci zo dňa 27.2.2007 vo výške 2.020,- Sk (67,38 EUR).

24. Z príjmového dokladu Z.. A. N. zo dňa 6.7. 2010 súd zistil úhradu služieb právnej pomoci Z.. A. N. vo výške 67, 38 EUR.

25. Z vypovedania plnomocenstva Z.. A. N. zo dňa 7.3.2007 súd zistil, že Z.. A. N. uvedeným dňom navrhovateľovi vypovedal plnomocenstvo zo dňa 27.2.2007 v trestnej veci ČVS: ORP-252/OEK-TT-2007.

26. Potvrdením Z.. A. N. o poskytnutí právnych služieb zo dňa 5.1.02010 súd zistil, že Z.. A. N. prevzal zastupovanie žalobcu v trestnom konaní za zločin podvodu ČVS: ORP-252/OEK-TT-2007 a dňa 5.3.2007 prevzal z rúk matky navrhovateľa, D. Č., zálohu na právne služby vo výške 10.000,- Sk.

27. Žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že pred vznesením obvinenia za zločin podvodu, pracoval 11 rokov ako mestský policajt v Trnave a to od roku 1994 do roku 2005. Od roku 2005 pracoval vo väznici v Hrnčiarovciach nad Parnou, kde bol zaradený do ochrany strážnej budovy, prichádzal som do styku s odsúdeným. Mal hrubý príjem cca 16.000,- Sk. Dňa 26.2.2007 som bol umiestnený do cely predbežného zadržania a dňa 28.2.2007 bol eskortovaný do väzby v Bratislave. Priateľka, s ktorou som žil v byte v Trnave, potom ako sa to dozvedela skolabovala, bola k nej privolaná do práce záchranka, bola 3 mesiace práceneschopná a dodnes užíva lieky na psychiku. Jeho právnym zástupcom bol Z.. N., ktorý ale plnú moc vypovedal z dôvodu, že bol v danej veci vypočúvaný ako svedok. Počas doby jeho väzby trovy právneho zastúpenia Z.. N. zaplatila moja matka, ale z jeho peňazí. Mama s otcom boli v tom čase na dôchodku, takúto finančnú hotovosť nemali. Otec v tej dobe prekonal infarkt a v roku 2009 zomrel. On vo väzbe zažíval posmešky od obvinených, aj príslušníkov zboru ZVJS. Vo väzbe bol 6 mesiacov. Už po piatich mesiacoch ho sudca prepustil, ale prokurátor sa odvolal z dôvodu údajnej ďalšej trestnej činnosti, ktorá preukázaná nebola. Po prepustení z väzby bol 1 rok postavený mimo službu, poberal 50% mzdy, doma sa musel zdržiavať do 15,30 hod. Po oslobodení mu tento rozdiel mzdy bol doplatený. Po roku si ho predvolala generálna riaditeľka a vyžadovala od neho, aby sám dal výpoveď, inak ho dá vyhodiť. Dala ho nastúpiť do služby dňa 11.8.2008, kde sa stretával s odsúdenými, s ktorými sa stretol počas výkonu väzby. Títo mali voči nemu narážky aj výsmešky. Rovnako aj príslušníci justičnej stráže. Preto sa ku dňu 30.8.2008 dohodol so zamestnávateľom na skončení pracovného pomeru. Následne pol roka poberal podporu v nezamestnanosti, potom sa zamestnal ako šofér v stavebnej firme Poligostav s.r.o., kde mal hrubý plat cca 10.000,- Sk, neskôr 400,- EUR. Okrem problémov v práci mal aj problémy v spoločnosti, okruh známych s ktorými sa stretával v posilňovni sa k nemu správali odmerane, nevedeli, že bol vo väzbe, mysleli si, že si odsedel trest. Počas výkonu väzby mu bol zistený zvýšený krvný tlak, po prepustení v väzby sa podrobil vyšetreniu, bola mu nasadená liečba, lieky užíva do dnes. Pred vzatím do väzby aj po prepustení, až do dnes bol a je slobodný, žil s priateľkou v byte v Trnave, nerozišli sa,

ale on sa po smrti otca presťahoval k matke, ktorá býva v byte v Trnave. Rozšírilo sa, že bol vo väzbe, susedia v dome kde vyrastal a býva s matkou sa pýtali čo sa stalo, šírili sa správy o tom, že väzňom predával drogy. Počas výkonu väzby mu vznikli dlhy, nemohol uhrádzať pôžičky, náklady za telefón. Asi pred trištvrte rokom si založil s kamarátom reklamnú a produkčnú spoločnosť Marcopreal s. r. o.

28. Z výpisu z obchodného registra Okresného súdu v Trnave oddiel Sro, vložka č. 29454/T, súd zistil, že spoločnosť Marcopreal s. r. o. bola založená 9.11.2004, žalobca sa stal jej jediným spoločníkom od 19.4.2012 a je jej konateľom od 19.4.2012.

29. Svedok K. X., kolega a kamarát žalobcu, vo svojej výpovedi uviedol, že žalobcu poznal ako mestského policajta v Trnave a od roku 2005 bol príslušníkom ZVJS v Hrnčiarovciach nad Parnou, odd. ochrany a obrany, ako strážnik a po celú službu - 12 hod. bol v styku s odsúdenými. Uviedol, že on je príslušníkom na rovnakom oddelení. O trestnom stíhaní a väzbe žalobcu sa dozvedel v práci, dostali oznámenie z polície, ktoré príslušníkom tlmočil veliteľ pri nástupe do služby, povedal, že v noci zobrali nejakú skupinu na vypočutie v ktorej bol aj navrhovateľ. Žalobca bol vo väzbe asi 6 mesiacov a mimo službu bol postavený asi na dobu jedného roka. Po oslobodení žalobcu ho museli prijať naspäť do práce, vina mu preukázaná nebola, ale prišiel príkaz podľa ktorého navrhovateľ nemohol vykonávať službu so zbraňou a mal čo najmenej prichádzať do styku s odsúdenými v prvej skupine. Do časti, kde boli odsúdený mohol chodiť len v doprovode a bez zbrane. Týmto spôsobom bol v práci obmedzovaný a izolovaný, bol pod kontrolou, napriek tomu, že bol oslobodený spod obžaloby. V jeho nevinu vedenie zboru neverilo. Už po vzatí žalobcu do väzby sa vedenie pokúšalo ukončiť so žalobcom pracovný pomer výpoveďou, s čím on ako zástupca odboru nesúhlasil, trval na tom, aby sa skončenie pracovného pomeru do skončenia trestného konania neriešilo. Počas doby kedy bol postavený mimo službu, čo bolo asi 1 rok, musel 8 hodín stráviť doma, až potom mohol bydlisko opustiť. Po prepustení navrhovateľa z väzby panovalo medzi žalobcom a vedením zboru nepriateľstvo, vedenie mu prácu znepríjemňovalo, nepomohlo mu zaradiť sa späť do pracovného života, odpísali ho, dávali mu najavo, že tam nemá čo robiť, bol donútený odísť na vlastnú žiadosť. Trestné konanie žalobcu zmenilo život. Pred tým bol veselý s radosťou chodil do práce, dlhé roky pracoval ako verejný činiteľ, po oslobodený bol v práci diskriminovaný, bol na tom zle psychicky, veľa ľudí sa od neho obrátilo, svoju zlosť chodil odreagovať do posilňovne, tam chodieval aj pred tým. Od lekára vie, že brával aj lieky na ukľudnenie, to sa dozvedel ako člen komisie, ktorá prejednávala skončenie jeho pracovného pomeru na vlastnú žiadosť. Nebyť trestného konania žalobca by zo zboru neodišiel, chcel dosiahnuť výsluhový dôchodok.

30. Svedok O. H., priateľ žalobcu vo svojej výpovedi uviedol, že žalobcu pozná asi 20 rokov. O jeho trestnom stíhaní som sa dopočul v posilňovni a jeho obvineniam som neveril. Pred začatím trestného stíhania bol žalobca veselý, bezproblémový človek, mal veľa kamarátov, bol to človek, ktorý bol ochotný pomáhať, pracoval ako mestský policajt. Z počutia vedel, že žalobca bol vo väzbe asi 5 mesiacov, ale obvinenia, ktoré mu boli kladené za vinu neveril, bol z nich nepríjemne prekvapený. Potom, ako sa objavil na slobode sa potešil, zatelefonoval mu a pri osobnom stretnutí sa žalobcu na trestné stíhanie priamo spýtal. Žalobca mu trestné stíhanie potvrdil. Trestné stíhanie žalobcu poznačilo, po návrate z väzby bol z neho iný človek, nič ho nebavilo, nebavilo ho ani chodiť do posilňovne, kde chodil pred tým často a rád. Nebolo ho vidieť ani v meste, mal z toho traumu, okolie bolo voči nemu odmerané, pozerali na neho cez krivé zrkadlo, ľudom sa vyhýbal. On osobne počul narážky, posmešky a uštipačné poznámky na adresu žalobcu.

31. Svedkyňa F. M., priateľka žalobcu, vo svojej výpovedi uviedla, že žalobca je jej priateľom už 13 rokov, nikdy spolu ale nebývali. Uviedla, že trestné stíhanie malo vplyv na zdravotný stav, pracovný život, osobný život aj spoločenský život žalobcu. Pred začatím trestného stíhania bol žalobca zdravý, veselý, aktívny, chodil cvičiť, mali spoločné plány, plánovali spoločné bývanie, chceli si vziať úver. Po začatí trestného stíhania sa všetko zmenilo, trestné stíhanie žalobcu poznačilo, zostal zatrpknutý, nikto neveril v jeho nevinu, ich plány na spoločné bývanie stroskotali, pretože prišiel o prácu, o príjem, úver sa tak stal nereálny, vo väzbe mu bol diagnostikovaný zvýšený krvný tlak, začal užívať lieky, ktoré užíva do dnes. Každý z nich naďalej býva u rodičov, resp. u matky, pretože každému z nich otec zomrel. Po skončení pracovného pomeru v ZVJS v Hrnčiarovciach nad Parnou pracoval ako vodič, mal nižší príjem. Teraz má vlastnú firmu Marcoreal s.r.o. a má rovnaký príjem aký mal v ZVJS v Hrnčiarovciach nad Parnou. Uviedla, že má syna, žalobca nie je jeho otcom, v čase vzatia do väzby žalobcu mal 7 rokov, musela mu zapierať, že žalobca je vo väzbe. Ona sa o vzatí žalobcu do väzby dozvedela v práci, v Pohostinstve Manženice, kde pracuje ako servírka, skolabovala, bola k nej privolaná lekárska pomoc, bola jej diagnostikovaná

panická porucha, ktorou trpí do dnes, t.č. už lieky neužíva, liečbu ukončila v auguste 2013. Zmenilo sa správanie okolia k žalobcovi, ľudia o ňom rozprávajú že je podvodník.

32. Zo žiadosti žalovaného o doplnenie žiadosti žalobcu o náhradu škody zo dňa 1.2.2011, súd zistil, že žalobca dňa 26.1.2011 požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa § 15 zákona 514/2003 Z.z. za škodu spôsobenú mu nezákonným rozhodnutím o vzatí do väzby.

33. Žalovaný žiadosť žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa §16 ods.1 zákona č. 514/2003 Z.z. v zákonnej lehote neprerokoval.
34. Podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie.

Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci
a) nezákonným rozhodnutím,
b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
d) nesprávnym úradným postupom.
Zodpovednosti sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, zákona č. 514/2003 Z.z. vo veciach náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR ak škoda vznikla v občianskom alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 8 ods.5 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bol oslobodený spod obžaloby.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzby, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1, 2 zákon č. 514/2003 Z.z. účinného v rozhodnom období sa uhrádza škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samostatné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

35. Predmetnom konania po rozhodnutí odvolacieho súdu, po rozsudku Krajského súd v Bratislave č.k. 9Co/91/2014-104 zo dňa 30.3.2017, právoplatnom dňa 28.4.2017, uvedenom v odseku 7., ktorým odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa č.k. 12C 152/2011-69 zo dňa 27.9.2013 v časti týkajúcej sa náhrady nemajetkovej ujmy a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie, zostal iba nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. vo výške 30.000,- EUR, ktorý žalobca na pojednávaní dňa 13.9.2017 špecifikoval ako nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za väzbu vo výške 20.000,- EUR a

nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie vo výške 10.000,- EUR z dôvodov uvedených v odseku 11.

36. Súd na základe vykonaného dokazovania uvedeného v odseku 12. - 15. mal za preukázané, že žalobcovi bolo uznesením Okresného riaditeľstva PZ v Trnave, úrad justičnej a kriminálnej polície Trnava zo dňa 27.2.2007 ČVS: ORP-252/OEK-TT-2007 Mč vznesené obvinenie za zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákon a uznesením Vojenského obvodového súdu v Bratislave č.k. 1Tp 454/2007 - 13 zo dňa 28.2.2007 bol žalobca dňa 27.2.2007 o 00,42 hod. vzatý do väzby z dôvodov uvedených v §71 ods. 1, písm. b) c) Tr.por. Vo väzbe bol do 27.8.2007, kedy z nej bol uznesením Vojenskej obvodovej prokuratúry v Bratislave sp.zn. OPv 83/07 zo dňa 27.8.2007 prepustený, pretože pominul dôvod na ďalšie trvanie väzby. Následne bol žalobca rozsudkom OS Bratislava I sp.zn. 1T/5/2008 -VOS zo dňa 10.8.2010 spod obžaloby oslobodený pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal. Tým na základe platnej judikatúry (napr. R 17/1972) je potrebné uznesenie Okresného riaditeľstva PZ v Trnave, úrad justičnej a kriminálnej polície Trnava o vznesení obvinenia žalobcovi ČVS: ORP-252/OEK-TT-2007 Mč zo dňa 27.2.2007 považovať za nezákonné. Súd preto už rozsudkom č.k. 12C 152/2011-69 zo dňa 27.9.2013 právoplatnom v časti o nároku na náhradu škody, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co/91/2014-104 dňa 28.4.2017, skonštatoval splnenie zákonnej podmienky na priznanie nároku na náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia a priznal žalobcovi nárok na náhradu škody vo výške 5.833,05 EUR za stratu na zárobku počas výkonu väzby žalobcu a za škodu na uhradených trovách obhajoby. Podľa rozsudku NS SR z 12.12.2012 sp.zn. 7Cdo 145/2011, nezákonnosť pre účely náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy treba posudzovať rovnako. Súd preto pri opätovnom rozhodovaní o uplatnenom nároku žalobu na nemajetkovú ujmu bol v zmysle § 391 ods. 2 CSP viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Ten vo svojom rozsudku č.k. 9Co/91/2014 - 104 zo dňa 30.3.2017, uviedol, že pre priznanie nároku na náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch musí mať súd preukázanú najmä skutočnosť, pre ktorú dospel k záveru, že zadosťučinenie podľa prvého odseku § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. nie je postačujúce, predovšetkým z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu neoprávnených následkov vzniknutých žalobcovi vzhľadom na jeho postavenie v rodine, v spoločnosti a že väzba v dôsledku nezákonného rozhodnutia nepochybne znamená sama o sebe pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu, ktorú musí žalobca v prípade uplatňovania jej peňažnej náhrady preukázať a preukázať, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie či zmiernenie vzniknutej ujmy. Súd na základe vykonaného dokazovania, výsluchom svedkov K. X., O. H. M. F. M., uvedenými v odsekoch 29. - 31. mal za preukázané, že žalobca bol pred vydaním nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia za zločin podvodu mestským policajtom v Trnave a od roku 2005 bol príslušníkom ZVJS v Hrnčiarovciach nad Parnou, odd. ochrany a obrany, ako strážnik, bol zdravým, veselým, aktívnym, bezproblémovým človekom, rád chodil do práce, mal veľa kamarátov, bol to človek, ktorý bol ochotný pomáhať, chodil cvičiť, s priateľkou nebýval v spoločnej domácnosti ale mali spoločné plány, plánovali spoločné bývanie, chceli si vziať úver. Po vydaní nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia za zločin podvodu sa žalobcovi zmenil život, bol na tom zle psychicky, zostal zatrpknutý, veľa ľudí sa od neho obrátilo, neverilo v jeho nevinu, v práci bol diskriminovaný, prestal chodiť cvičiť, stroskotali jeho plány na spoločné bývanie s priateľkou, pretože prišiel o príjem a úver na bývanie sa tak stal nereálny, vo väzbe mu bol diagnostikovaný zvýšený krvný tlak, začal užívať lieky, ktoré užíva dodnes, nechodil von, vyhýbal sa ľuďom, mal traumu z toho, že okolie bolo voči nemu odmerané, počúval narážky, posmešky a uštipačné poznámky, ktoré pretrvávali aj po jeho oslobodení spod obžaloby. Podľa názoru súd žalobca tak v konaní preukázal, že jeho trestné stíhanie na základe vyššie uvedeného nezákonného rozhodnutia predstavovalo zásah do jeho cti, vážnosti, zdravia a malo vplyv na jeho postavenie v spoločnosti. Súd bol toho názoru, že v danom prípade samotné konštatovanie porušenia práva žalobcu nie je dostatočne účinným a efektívnym prostriedkom na vyváženie, či zmiernenie vzniknutej ujmy žalobcu vzhľadom k tomu, že následky nezákonného rozhodnutia vo vzťahu k žalobcovi pretrvávajú dodnes, dodnes má jeho okolie pochybnosti o jeho bezúhonnosti a vzhľadom k tomu, že od vykonania väzby v čase 27.2.2007 do 27.8.2007 uplynulo 10 rokov a od oslobodzujúceho rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 1T/5/2008 -VOS zo dňa 10.8.2010 uplynulo 7 rokov, už nie je postačujúcim zadosťučinením forma ospravedlnenia a vzniknutú ujmu na cti, vážnosti a zdraví nie je možné uspokojiť inak. Verejné ospravedlnenie alebo zverejnenie oslobodzujúceho rozsudku vzhľadom na odstup času sa súdu javí ako neefektívne a preto má za to, že sú splnené predpoklady na priznanie nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie žalobcu v peniazoch, keďže nemajetková ujma žalobcu je v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím.

37. Podľa názoru odvolacieho súdu, ktorým bol súd v zmysle § 391 ods. 2 CSP pri opätovnom rozhodovaní o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy viazaný, väzba v dôsledku nezákonného rozhodnutia nepochybne znamená sama o sebe pre poškodeného nemateriálnu ujmu a predstavuje zásah do práva na osobnú slobodu, slobodu pohybu a pobytu, ale aj cti. Odvolací súd v rozsudku č.k. 9Co/91/2014-104 zo dňa 30.3.2017, právoplatnom dňa 28.4.2017, uložil súd prvého stupňa pri opätovnom rozhodovaní o nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy priamo aplikovať č.l.5 ods.5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa ktorého každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie. V danom prípade bol žalobca obeťou zatknutia v dôsledku nezákonného rozhodnutia citovaného v odseku 36. a pretože samotné konštatovanie porušenia práva žalobcu vzhľadom na to, že od vykonania väzby v čase 27.2.2007 do 27.8.2007 uplynulo 10 rokov, už neexistuje dostatočne účinný a efektívny prostriedok na vyváženie, či zmiernenie vzniknutej ujmy za zásah do práva na osobnú slobodu, slobodu pohybu a cti, sú splnené zákonné predpoklady aj na priznanie nemajetkovej ujmy za vykonanú väzbu žalobcom v peniazoch. Nemajetková ujma žalobcu je v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím. Vykonaným dokazovaním, výsluchom svedkov K. X., O. H. M. F. M., uvedenými v odsekoch 29. - 31., uznesením Vojenského obvodového súdu v Bratislave č.k. 1Tp 454/2007 - 13 uvedeným v odseku 15, uznesením Vojenskej obvodovej prokuratúry v Bratislave sp.zn. OPv 83/07 zo dňa 27.8.2007 uvedeným v odseku 16., mal súd za preukázané že žalobca bol vo väzbe 6 mesiacov, od 27.2.2007 do 27.8.2007, vo väzbe mu bol diagnostikovaný zvýšený krvný tlak, začal užívať lieky, ktoré užíva do dnes, v dôsledku vykonanej väzby zažíval a zažíva posmešky okolia, ktoré nerozlišuje medzi výkonom väzby a výkonom trestu.

38. Pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy súd vychádzal zo záverov odvolacieho súdu, že zákon č. 514/2003Z.z. pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne nestanovuje žiadne kritéria a ponecháva ju na voľnej úvahe súdu. Až novela zákona účinná od 1.1.2009 vymedzila demonštratívnym výpočtom v § 17 ods. 3 okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určovaní výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadať a v odseku 4. určila jej maximálnu výšku. V danom prípade žalobca uplatnil nárok na nemajetkovú ujmu za trestné stíhanie vo výške 10.000,- EUR a za vykonanú väzbu vo výške 20.000,- EUR bez konkrétnej úvahy o jej určení. Súd si pri úvahe o určovaní výšky nemajetkovej ujmy pomohol § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. účinným síce v inom časovom období (od 1.1.2009 do 31.12.2010) ktorý určoval výšku nemajetkovej ujmy spôsobenú rozhodnutiami o väzbe vo výške 1/13 priemernej nominálnej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok, a to za každý aj začatý deň pozbavenia osobnej slobody. V danom prípade bol žalobca pozbavený osobnej slobody v dôsledku nezákonnej väzby po dobu 6 mesiacov, t.j. 182 dní a priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve SR za predchádzajúci kalendárny rok väzby žalobcu (rok 2006) predstavovala 18.761,- SK, t.j. 622,75 EUR, čo predstavuje denne 47,90 EUR a určil nemajetkovú ujmu žalobcu za vykonanú väzbu vo výške 8.717,80 80 EUR (47,90 EUR x 182 dní väzby) a vo zvyšku nárok na nemajetkovú ujmu za vykonanú väzbu zamietol. Nemajetkovú ujmu za trestné stíhanie žalobca žiadal vo výške 10.000,- EUR za zásah do jeho osobnostných práv, do jeho cti, do pracovného a rodinného života. To znamená, že za zásah do každého zo spomenutých práv žiadal 3.333,- EUR. Súd na základe vykonaného dokazovania uvedeného v odseku 36. mal za preukázané, že trestné stíhanie zasiahlo do cti žalobcu. Podľa názoru súdu ale žalobca v konaní nepreukázal zásah do rodinného života, pretože výsluchom svedkyne F. M., priateľky žalobcu, uvedenej v odseku 31. mal za preukázané, že žalobca pred začatím trestného konania mal s ňou vzťah 13 rokov, ale nikdy nebývali spolu, žalobca býval u rodičov, vzťah žalobcu s priateľkou vydržala celé trestné konania, trvá dodnes a žalobca aj po skončení trestného konania býva s rodičmi, resp. matkou, nakoľko otec mu zomrel. Podľa názoru súdu žalobca v konaní nepreukázal ani to, že v dôsledku trestného konania prišiel o prácu. Pokiaľ svedok K. X., bývalý kolega žalobcu, vo svojej výpovedi v odseku 29. uviedol, že nebyť trestného konania žalobca by zo zboru neodišiel, pretože chcel dosiahnuť výsluhový dôchodok, vykonaným dokazovaním, výsluchom žalobcu a žiadosťou žalobcu o ukončenie pracovného pomeru dohodou zo dňa 18.8.2008 uvedenou v odseku 18. mal za preukázané, že žalobca ukončil pracovný pomer príslušníka ZVJS sám k 31.8.2008 z dôvodu, že po prepustení z väzba sa stretáva s osobami, s ktorými bol vo vyšetrovacej väzbe a opakované zaradenie do služby v UVTOS ho psychicky deprimuje, nakoľko kolegovia aj osoby vo výkone trestu majú vedomosť o jeho trestnom stíhaní. Podľa názoru súdu preto skončenie pracovného pomeru žalobcu v Zbore väzenskej a justičnej stráže nie je v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním žalobcu. Pokiaľ žalobca poukazoval na to, že pracovný pomer skončil z dôvodu, že bol v práci pre dané trestné stíhanie diskriminovaný, mal to riešiť postupom upraveným v antidiskriminačnom zákone č. 365/2004 Z.z. platnom od 24.6.2014 a neprenášať zodpovednosť za nedodržiavanie zásad rovnakého zaobchádzania jeho zamestnávateľom na štát. Na základe uvedeného súd priznal žalobcovi

za nemajetkovú ujmu spojenú s trestným konaním vo výške 3.333,- EUR, ako 1/3 z úplatného nároku 10.000,- EUR. Spolu tak priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 12.050,80 EUR a vo zvyšku nárok na nemajetkovú ujmu zamietol.

39. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní. Žalobca sa v konaní domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. v celkovej výške 36.204,99 EUR a v konaní bol úspešný len čiastočne, vo výške 17.883,85 EUR (vo výške 5.833,05 EUR z titulu náhrady škody priznanej mu rozsudkom č.k. 12C 152/2011 - 69 zo dňa 27.9.2013 právoplatným v tejto časti v spojení s rozsudkom KS v Bratislave č.k. 9Co/91/2014-104 zo dňa 30.3.2017, právoplatným dňa 28.4.2014 a vo výške 12.050,80 EUR z titulu nemajetkovej ujmy priznanej týmto rozsudkom), t.j. vo výške 49% a žalovaný mal úspech vo výške 51%, t.z. že absolútne úspešným v konaní bol žalovaný, v pomere 2 %. Úspešnému žalovanému ale súd náhradu trov konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy konania nevzn

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne, dvojmo, na Okresnom súde Bratislava I.
Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.
Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.
V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods.1 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Odvolanie možno odôvodniť len odvolacími dôvodmi uvedenými v § 365 ods. 1 a 2 CSP.
Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a) sa týkajú procesných podmienok,
b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.
Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie.